

Universitätsbibliothek Paderborn

**Joannis Pierii Valeriani Bellunensis Hieroglyphica, Sive De
Sacris Ægyptiorum Aliarumque Gentium Literis,
Commentariorum Libri LVIII**

Valeriano, Pierio

[Lipsiae] ; Francofurti Ad Moenum, 1678

Mensis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14259

Quod si Lunam Aegyptii dejectis infra cornibus pinxit, hieroglyphico eo mensem significari prædicabant, cum palam sit eam in ortu cornua surrigere tufsum versus, eo præcipue tempore, quo signa Zodiaci vel recta cadunt, vel orientur, quod pars inferior tantum, eaque oculis nostris minima, propinquo occidente Sole conspicua sit. Ad coitum vero properantem, sub septimum & vigesimum itineris decursu diem plane conspectam, deorsum cornua dimittere: duobus enim reliquis, quos in assequendo Sole, eoque mox prætereundo consumit, omnino latet, tertio se se ostendit. Hoc eodem significato Poëta quoque, Mensem intelligunt, ut illud: *Luna quater lauit*: atque eodem modo apud alios passim.

ÆGYPTUS. CAP. XIX.

*Antonini
Auguſt. Pii
numus.*

IN T. Antonini Aug. Pii PP. numo, qua parte inscriptio est ALEXANDRIA, videre est humana figura signum, quod ambabus manibus Lunam affectet apprehendere: five sit adoratio gelus. Et autem cornibus infra dejectis sita est, tribus in convexo tuberculis, duobus inferne, que veluti guttulae pendentes sunt. A pedibus postica parte, spicæ tres fructu prægrayidae conspicuntur: ab antica, Crocodilus humi reptit, capite in simulacrum id reflexo. Quæ omnia, ut haec partes alibi declaratae sunt suis quæque locis, Aegyptum ipsam significare, etiam si non adest in scriptio, Alexandria, nulli dubium relinquitur.

SOPHISTÆ. CAP. XX.

Varietas autem Luna, mutatis quotidie faciebus, adeo conspicua, ansam dedit, ut nonnulli sophistas per Lunæ hieroglyphicum intellexerint: & Aegyptii Sophistæ quando Luna Aegypti symbolum est, cuius provincia Isis domina prohibetur, toto opere notantur. Alia tamen ratione Clitomachus, ut apud Stobæum legere est, Dialeticam Lunæ aequiparavit, quæ numquam eadem facie se mortalibus ostentet, nunc accretione nunc diminutione luminis assidue variante, numquam interquiescat.

INSPIENTIA. CAP. XXI.

*Hinc forsan
insipientes:
quin & in
fani lunati-
ci quod na-
ti interlu-
mio.
Jul. Firmi-
ci lib. 4.
Mat.*

Nostri hujusmodi varietatis ergo insipientiam per Lunæ simulachrum indicarunt: quippe con propter uniformitatis effigiem, veritatem, propter lumen in Solis corpore, ratione firma præditum intellectum innuerunt. Contra per Lunæ varietatem, & nothum lumen, inconstantiam mentis accipiebant. Unde Ecclesiast. 27. *Sapiens fecit Sol permanet, insipientis autem fecit Luna mu-*
tatur. Et Matthæi locus de juvene lunatico, qui nonnumquam in ignem, nonnumquam in aquam cadere consueverat. Quod si trahas ad spiritum, animadvertis in talibus impetus quosdam quasi bonorum operum surrepentes, ita ut laudandi videantur, ab iis tamen qui dilucida in eis intervalla non agnoverunt: rursus enim eos minui videoas, quodq; videbatur in eis lumen, non est diuturnum, sed nocturnum lumen, quod quidem usque adeo imminuit, ut jam penitus deficiat. Atque ii nonnumquam in ignem cadunt, id est, in ardorem concupiscentiæ, in veteres excandescencias, in ulciscendi cupiditatem, in pecuniarum amorem, & vitia reliqua. Nonnumquam in aquam, hoc est, in lubricas mortalium curas in perseverandi desperationem, in ambitionis fluctus, civilesque undas perpetua instabilitate exagitatas. Humana enim vita, ut alibi ostensus, marinae instabilitati plurimum assimilatur.

PERSÆ. CAP. XXII.

Quod vero Luna Persarum hieroglyphicum esset, superius ex ostento dictum, & quid super eo senserint Aegyptiorum Magi.

NOBILITAS. CAP. XXIII.

Pervulgatum & illud est, Luna gestamen apud Arcadas nobilitatis hieroglyphicum fuisse quidem Proselenes ea de causa nuncupati sunt, quod ab Deucalioneo diluvio primi ipsi Lunam inspissæ naſcentem se credidere: quodque putarent universum humanum genus aquis obrum